

ಡಾಡ ಮೀಡ ಕಂಪನಿ – ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ್ 1955

ಶಿಂಪಿಗನ ಕತೆ

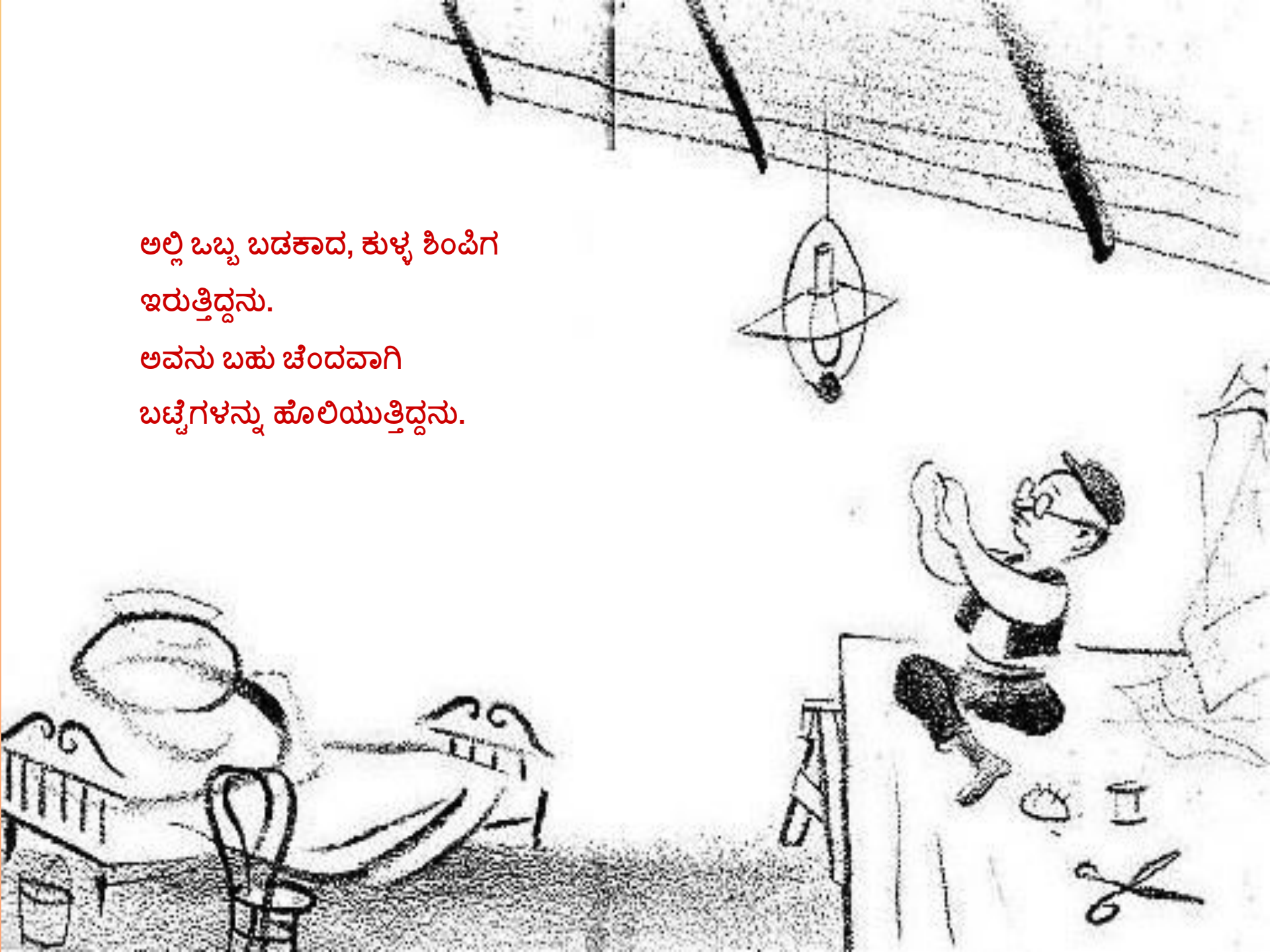
ಲೇ: ವಿಲಿಯಮ ಗ್ರಾಪರ

ಬಹಳ ವರುಷದ ಹಿಂದಿನ ಕತೆ. ಯುರೋಪ
ಖಂಡದ ತುತ್ತ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞಾತ
ಎನ್ನಿಸುವ ನೋಶಿ ಎಂಬ ಹಳ್ಳಿ ಇತ್ತು.

ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬಡಕಾದ, ಕುಳಿ ಶಿಂಪಿಗ
ಇರುತ್ತಿದ್ದನು.

ಅವನು ಬಹು ಚೆಂದವಾಗಿ
ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಹೊಲಿಯುತ್ತಿದ್ದನು.

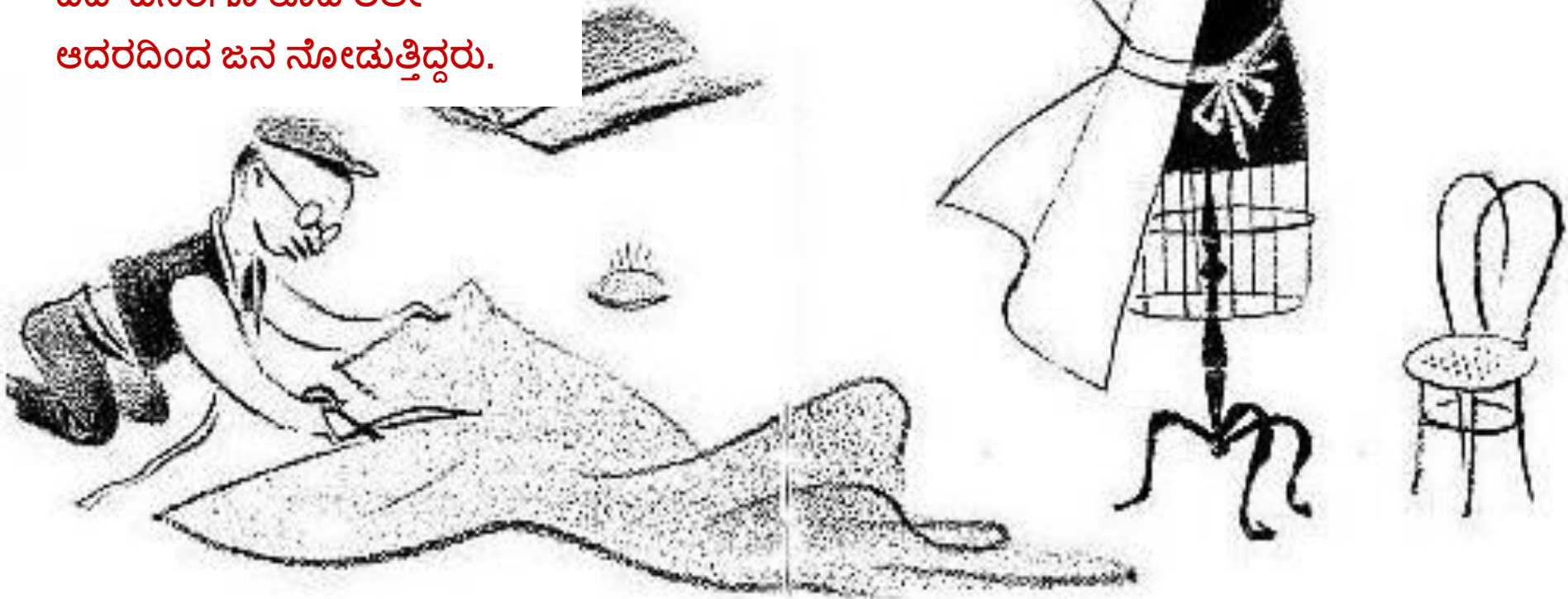

ನಾಡಿನ ಎಲ್ಲ ಮೂಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಜನ
ಅವನಲ್ಲಿಯೇ ಬಂದು ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು
ಹೊಲಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

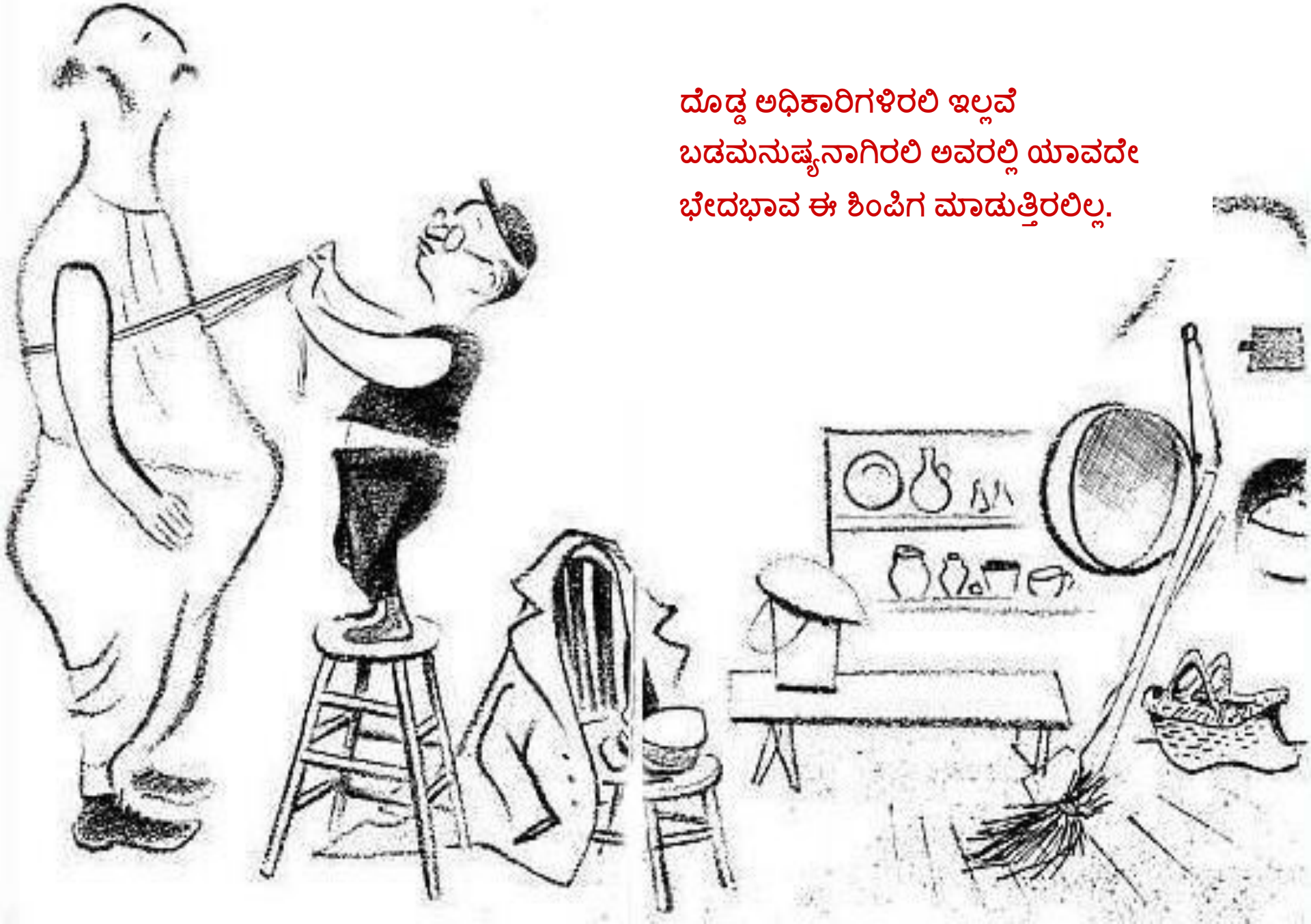
ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಕಾಣುವ
ಅರಿವೆಗಳಿಂದ ಕೂಡ ಆತನು ಬಹು
ಚೆಂದಾದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು
ಹೊಲಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಆತ ಹೊಲಿದ ಬಟ್ಟೆ
ಹಾಕಿಕೊಂಡಾಗ ಬಡವ ಕೂಡ
ಸಿರಿವಂತನಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದನು.
ಈತನು ಹೊಲಿದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದ
ಬಡ ಜನರಿಗೂ ಕೂಡ ಅತೀ
ಆದರದಿಂದ ಜನ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು.

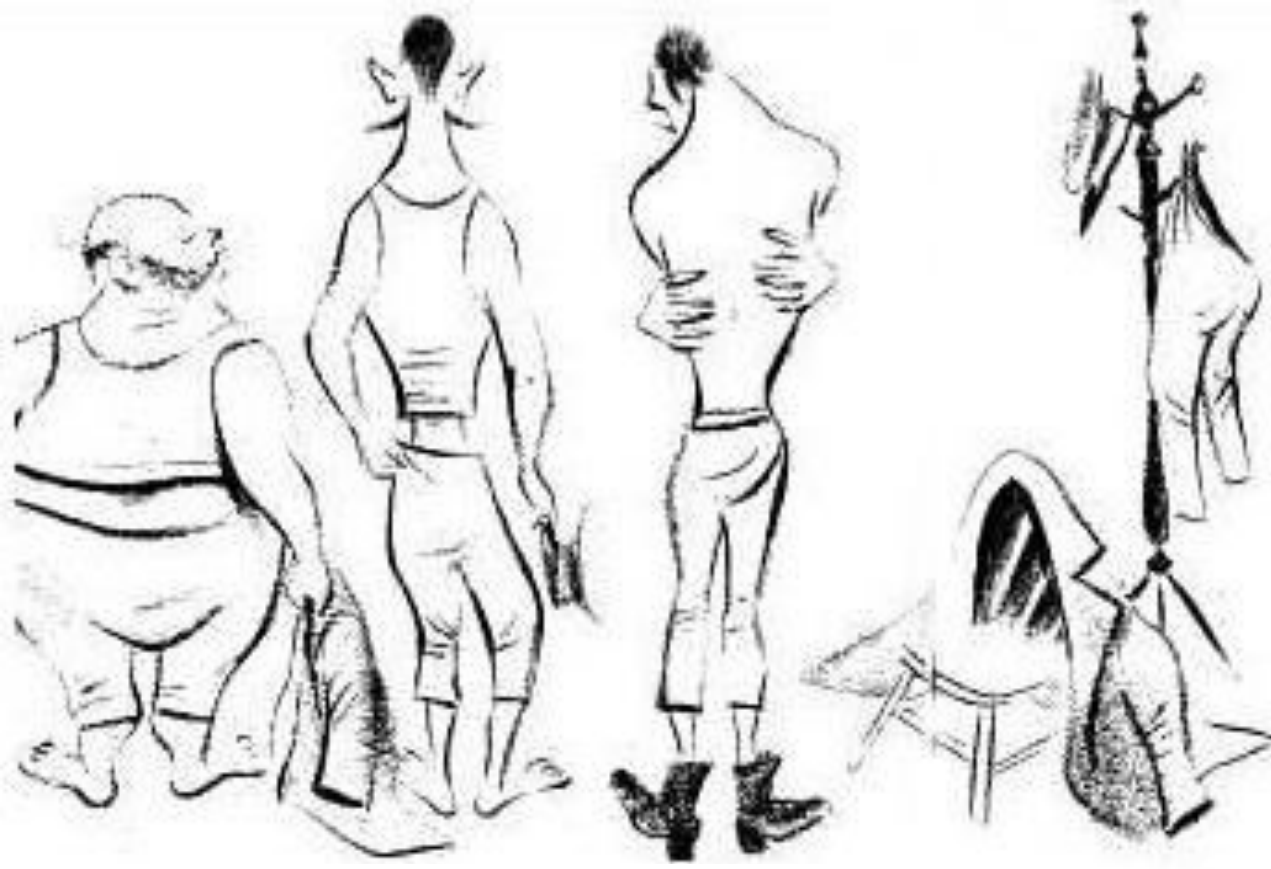
ಮಹಿಳೆಯರ ಬಟ್ಟೆಗಳಂತೂ
ಇಷ್ಟೊಂದು ಚೆಂದವಾಗಿ
ಹೊಲಿಯುತ್ತಿದ್ದನೆಂದರೆ ಆ
ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಾಗ
ಮಹಿಳೆ ಅತಿ ಸುಂದರ ಹಾಗು
ತರುಣಿಯ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಳು.

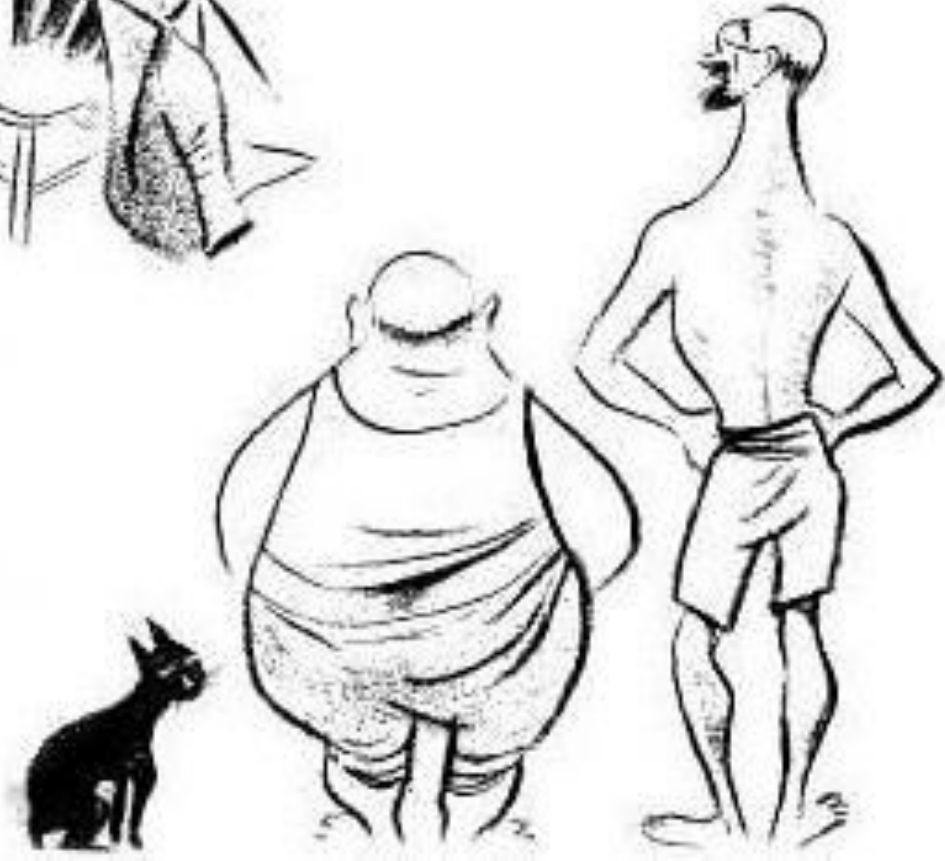
ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿರಲಿ ಇಲ್ಲವೆ
ಬಡಮನುಷ್ಯನಾಗಿರಲಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾವದೇ
ಭೇದಭಾವ ಈ ಶಿಂಪಿಗ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಹೆಚ್ಚಾನು ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ಆತ ಕುಳ್ಳ
ಇಲ್ಲವೆ ಎತ್ತರದವ, ತೆಳ್ಳಗೆ ಇಲ್ಲವೆ
ಲಠ್ಠೆ ಎಂಬುದಷ್ಟೆ ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತಿತ್ತು.

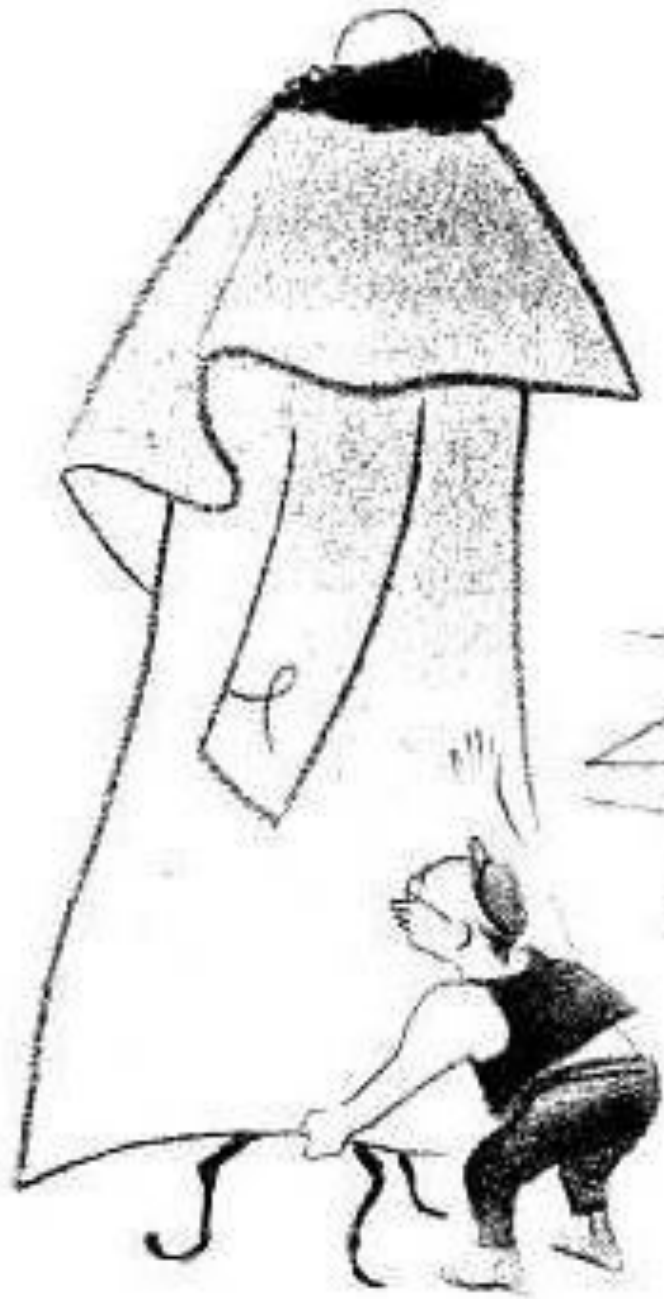
ಅವನೆದುರಿಗೆ ಜನ ಬಟ್ಟೆ ಕಳಚಿ ನಿಂತಾಗ ಆತ
ಕಟುಕ ಇಲ್ಲವೆ ಸೈನಿಕ, ಕವಿ ಇಲ್ಲವೆ ವರ್ತಕ,
ಕೂಲಿಗಾರ ಇಲ್ಲವೆ ವಕೀಲ, ಶಿಕ್ಷಕ ಇಲ್ಲವೆ
ಒಕ್ಕಲಿಗ ಇದರಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇ ಕಂಡು
ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆತ ಅರಿವೆ
ಆರಿಸುತ್ತಿದ್ದನೋ, ಅಳತೆ
ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನೋ, ಸ್ವಾಇಲನ್ನು
ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತಿದ್ದನೋ ಅದರಲ್ಲಿ ಕುಶಲತೆ
ಇರುತ್ತಿತ್ತು.

- ಹೊಲಿಯುವ ಬಟ್ಟೆಗಳಿಗೆ
ಸರಿಯಾದ ಆಕಾರ ಕೊಡಲು ಬೇರೆ
ಬೇರೆ ಎಡೆ ಪಿನ್ನನ್ನು ಚುಚ್ಚುವದು,
ಬಟ್ಟೆಗಳ ಒಳಮಗ್ಗಲು ಅರಿವೆ
ಹೊಲಿಯುವದು, ಇಳಿಜಾರು ಇರುವ
ಕಾಲರಿಗೆ, ಕಿಸೆಗಳಿಗೆ, ಬಾಹುಗಳಿಗೆ
ಪ್ಯಾಡಿಂಗ್ ಹಚ್ಚುವದು ಇದರಲ್ಲಿಯೇ
ಆತನ ಕುಶಲತೆ ಎದ್ದು ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

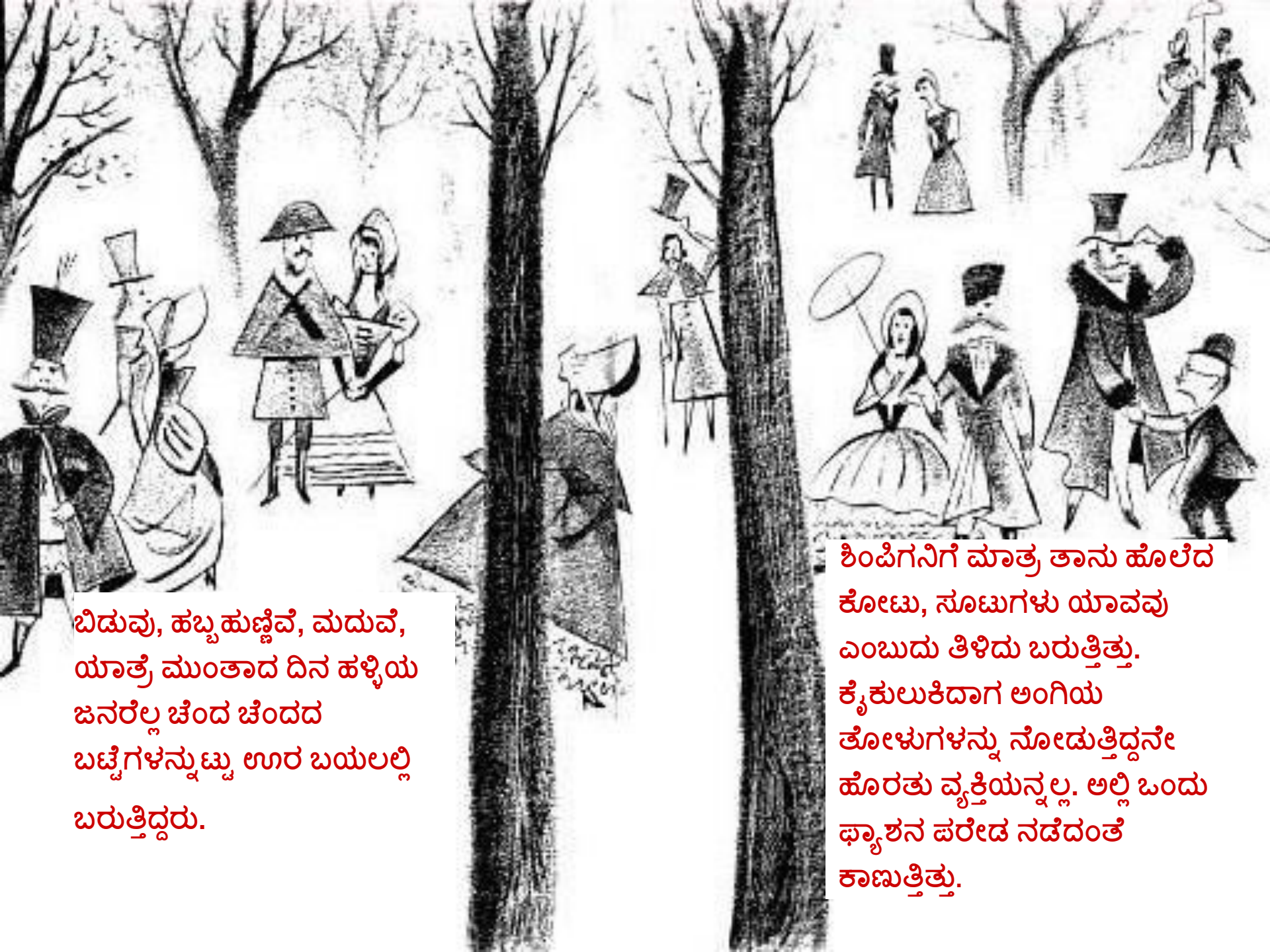
ಹೊಲಿದು ತಯಾರಾದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಉಟ್ಟ
ಮೇಲೆ - ಗಂಡಸಿರಲಿ, ಹೆಂಗಸಿರಲಿ -
ಅಧಿಕಾರಿಯಂತಹ ರೀವಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ
ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರು.

ಶಿಂಪಿಗ ಬಡವನಿದ್ದ. ಆದರೆ ಸಂತಾನ
ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಸಿರಿವಂತ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ
ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚು. ಕೆಲವರು
ರಾಠಚಾಯಿಲ್ದನಂತೆ ಸಿರಿವಂತಿಕೆಯನ್ನು
ಹಿಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯಿಂದ ಪಡೆದಿರುತ್ತಾರೆ.
ಆದರೆ ಅಂತಹ ಭಾಗ್ಯ ಶಿಂಪಿಗನಿಗೆ
ದೊರೆತಿರಲಿಲ್ಲ.

ರಾಠಚಾಯಿಲ್ದ ತೇಪೆ ಹಚ್ಚಿದ ಪ್ಯಾಂಟು
ಧರಿಸಬಹುದೇ? ಆದರೆ ಈ ಶಿಂಪಿಗನು
ಕೈಕುಸುರನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸದಿದ್ದರೆ
ರಾಠಚಾಯಿಲ್ದ ಬಟ್ಟೆ ಇಲ್ಲದೆ
ತಿರುಗಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಬಿಡುವು, ಹಬ್ಬಹುಣ್ಣಿವೆ, ಮದುವೆ,
ಯಾತ್ರೆಯ ಮುಂತಾದ ದಿನ ಹಳ್ಳಿಯ
ಜನರೆಲ್ಲ ಚೆಂದ ಚೆಂದದ
ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಟ್ಟು ಊರ ಬಯಲಲ್ಲಿ
ಬರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಶಿಂಪಿಗನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ತಾನು ಹೊಲೆದ
ಕೋಟು, ಸೂಟುಗಳು ಯಾವವು
ಎಂಬುದು ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತಿತ್ತು.
ಕೈಕುಲುಕಿದಾಗ ಅಂಗಿಯ
ತೋಳುಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನೇ
ಹೊರತು ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು
ಫ್ಯಾಷನ ಪರೇಡ ನಡೆದಂತೆ
ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು.

ಈತ ಹೊಲಿದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಬೇರೆ ಊರಿಗೆ ಹೋದಾಗ
ಊರಿನ ಜನ ಒಂದಿಷ್ಟು ನಿಂತು “ಚೆಂದವಾದ ಬಟ್ಟೆ. ಯಾರು
ಹೊಲಿದರು?” ಎಂದು ದುಂಬಾಲು ಬಿದ್ದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.
ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವೆ. ನೋಶಿ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿಯ ಶಿಂಪಿಗ ಎಂದು
ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ಹೊಗಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆ ಕುಳ್ಳ ಶಿಂಪಿಗನು ಹೊಲಿದ ಬಟ್ಟೆಗಳು ಜಗತ್ತೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಹಳ್ಳಿ, ಪಟ್ಟಣ, ಮುಂತಾದ
ಅತೀ ದೂರವಿದ್ದ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ. ಸೂರ್ಯಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿ ಸ್ವಂತಂತ್ರವಾಗಿ ಇರಲು ಎಣಿಕೆ
ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ ಪಕ್ಷಿಯಂತೆ.

ಫ್ರಾನ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು “le petit tailleur.” ಎಂದು
ಗುರುತಿಸತೊಡಗಿದರು. .

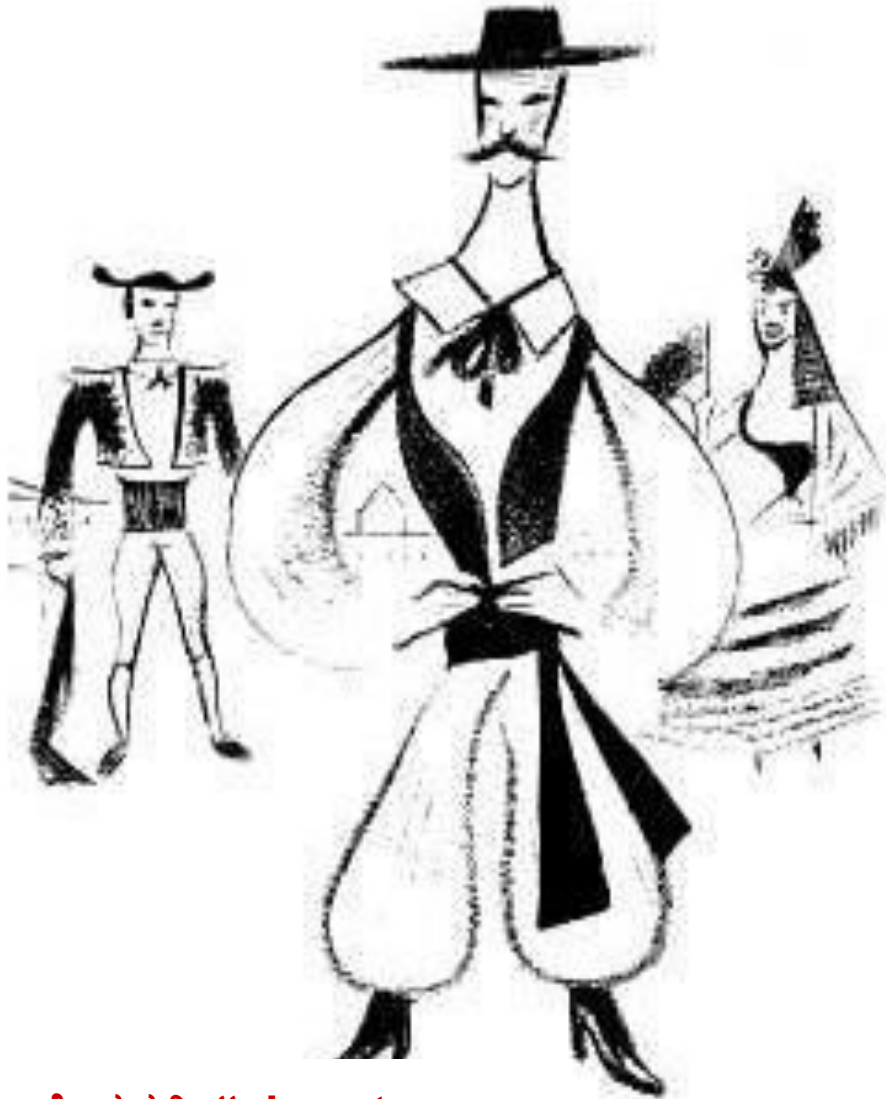

ಇಟಲಿಯಲ್ಲಿ “il sarto piccolo.”
ಎಂದು ಅವನನ್ನು ಹೊಗಳುತ್ತಿದ್ದರು,

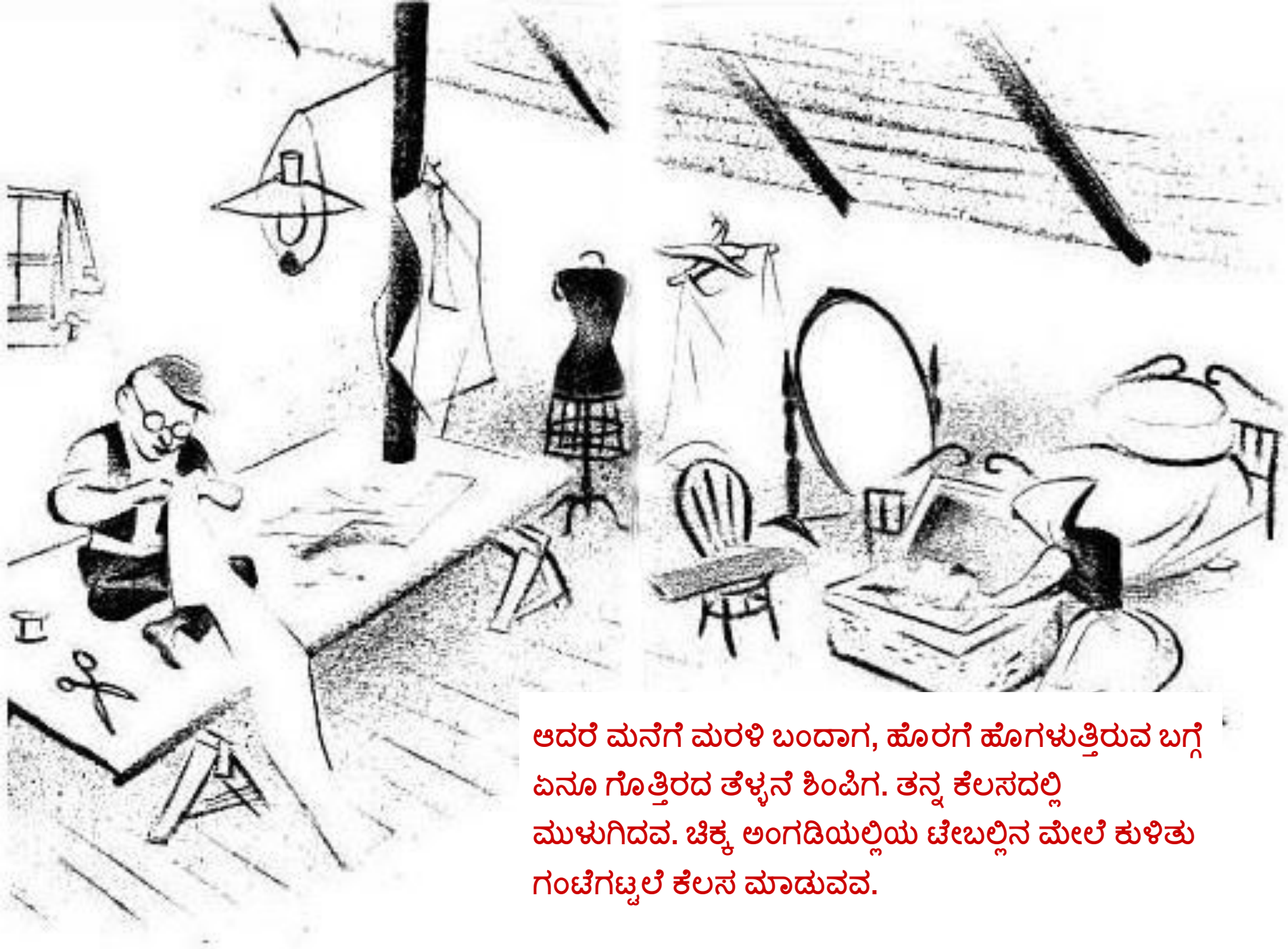

ಜರ್ಮನಿಯಲ್ಲಿ “der kleine
Schneider.”

ಸ್ಪೇನದಲ್ಲಿ “el sastre
pequeno.” ....

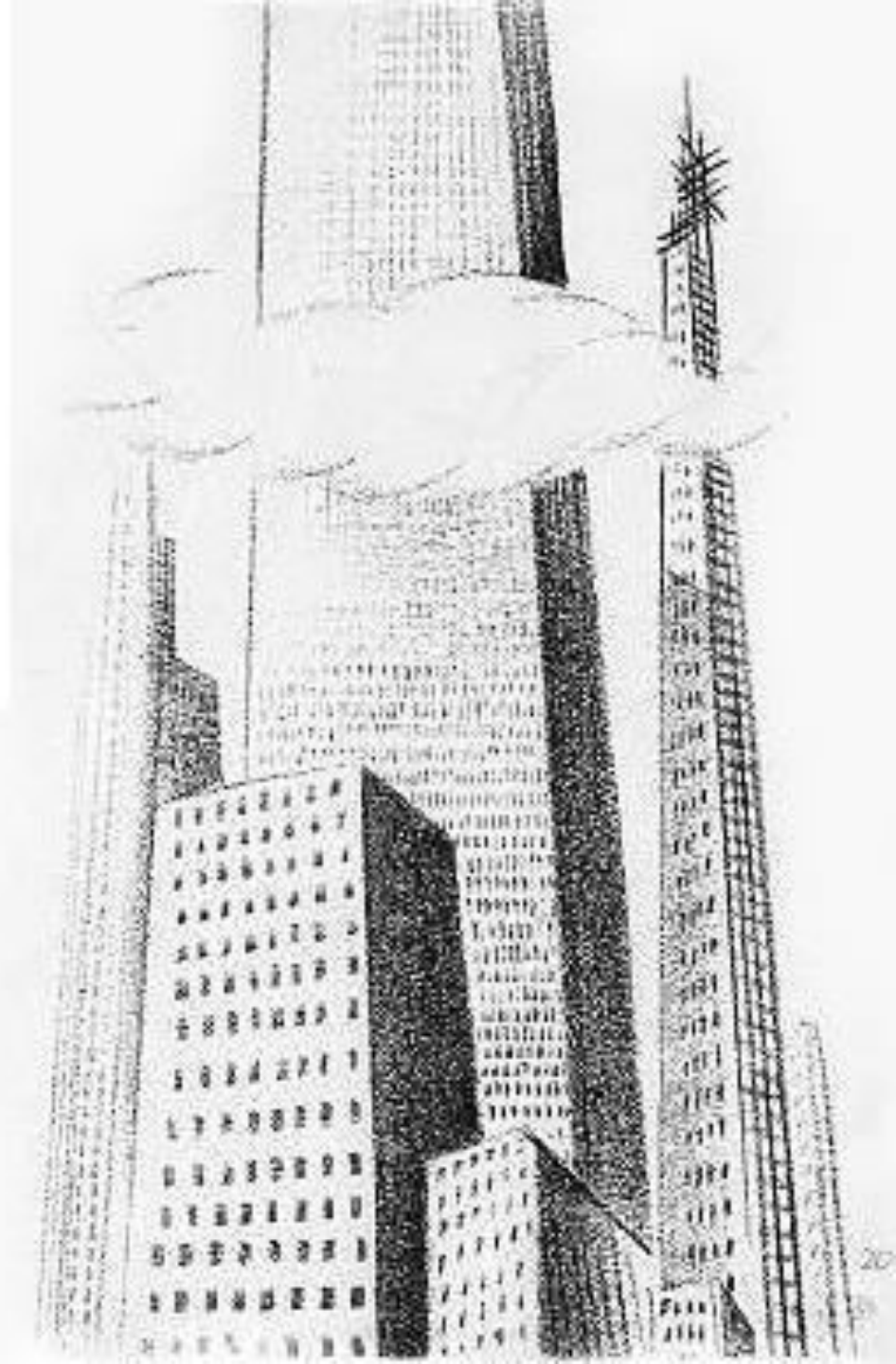

ಆದರೆ ಮನೆಗೆ ಮರಳಿ ಬಂದಾಗ, ಹೊರಗೆ ಹೊಗಳುತ್ತಿರುವ ಬಗ್ಗೆ ಏನೂ ಗೊತ್ತಿರದ ತೆಳ್ಳನೆ ಶಿಂಪಿಗ. ತನ್ನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದವ. ಚಿಕ್ಕ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿಯ ಟೇಬಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವ.

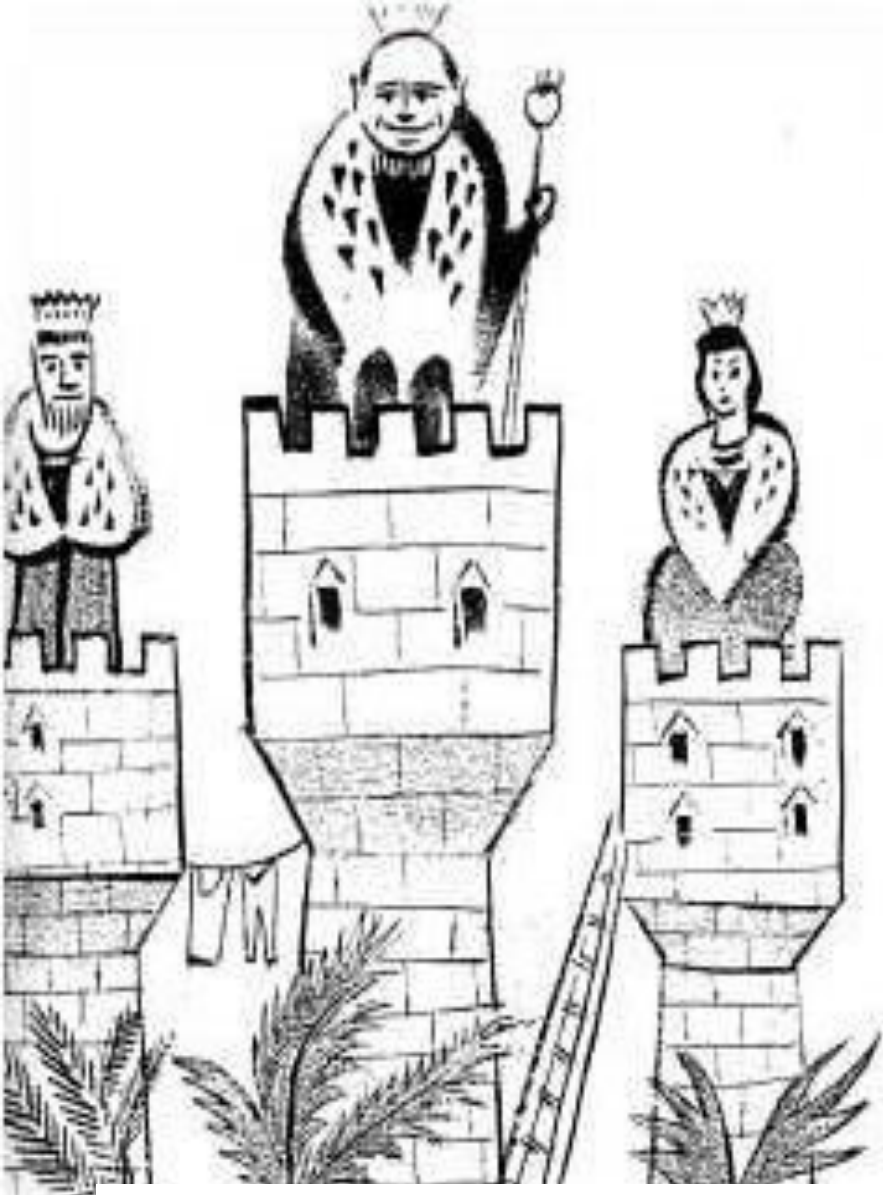
ಒಂದು ದಿನ ಅವನಿಗೆ ಅಮೇರಿಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗೆಲೆಯನ
ಪತ್ರ ಬಂದಿತು. ಆ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಗೆಲೆಯನು ನಿನ್ನ
ಹಾಸಿಗೆ ಹೂತ್ತಿಗೆಗಳನ್ನು ಗಂಟು ಕಟ್ಟಿ ಈ
ಅಚ್ಚರಿಗೂಲಿಸುವ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಾ ಎಂದು
ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಬರೆದಿದ್ದನು. ಮುಂದೆ ಆ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ
ತಾನಿದ್ದ ದೇಶದ ವರ್ಣನೆ ಮಾಡಿದ್ದನು.
ಮುಗಿಲೆತ್ತರದ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ
ಗೆಲೆಯರಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಬಣ್ಣಿಸಿದ್ದನು.

“ಈ ಶ್ರೀಮಂತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯ ಕೂಡ
ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಖರವಾಗಿ ಬೆಳಗುತ್ತಾನೆ. ಗಿಡಗಳೆಲ್ಲ
ಬುಟ್ಟಿತುಂಬ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತವೆ. ಕಿತ್ತಳೆ
ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನಂತೂ ಪೀಪುಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಡುತ್ತಾರೆ.
ಆಲೂಗಡ್ಡೆಗಳನ್ನು ಗೋಣಿ ಚೀಲಗಳಲ್ಲಿ
ತುಂಬುತ್ತಾರೆ. ಬ್ರೆಡ್ಡಿನ ಎರಡೂ ಬದಿಗೂ ಬೆಣ್ಣೆ
ಸವರುತ್ತಾರೆ.” ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದನು.

ದಾರಿಗಳೆಲ್ಲ ಬಂಗಾರದ ಇಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದ
ಮಾಡಿದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತವೆ.

ಇಲ್ಲಿಯ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನು ಅರಸನಂತೆ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ
ಇರುತ್ತಾನೆ.

ಆಳರಸರಿಲ್ಲದ ಸ್ವತಂತ್ರ
ದೇಶ... ವಚನಕ್ಕೆ ಎರಡು
ಬಗೆಯದ ದೇಶ... ಸಮೃದ್ಧ
ದೇಶ..

ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮವಾದ ಸಂಧಿಯನ್ನು
ಕೊಡುವ ದೇಶ...

ಶಿಂಪಿಗನಿಗೆ ಮತ್ತು ಅವನ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಮನೆಯ
ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಅವನ ಗೆಲೆಯರು ಮಾಡಿದರು. ಅಮೇರಿಕೆಗೆ ಬರಲು
ಉಗಿಹಡಗಿನ ತಿಕೀಟುಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟರು.
ಆತನ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಬ್ಬದಂತಹ ವಾತಾವರಣವಿತ್ತು. ಶಿಂಪಿಗ ಮತ್ತು
ಅವನ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲರು ಸಮೃದ್ಧವಾದ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಸಮತೆ, ಗಲಿಧ್ವ,
ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮವಾದ ಸಂಧಿ ಕೊಡುವ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು
ಆನಂದವನ್ನು ಕೋರಲು ಎಲ್ಲರೂ ಕುಣಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.
ಇವನೆಷ್ಟು ಭಾಗ್ಯವಂತ ಎಂದು ಹೊಗಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಮರುದಿನ ಶಿಂಪಿಗ ಮತ್ತು ಅವನ
ಮನೆಯವರೆಲ್ಲರು ಪ್ರವಾಸಕ್ಕೆ ಹೊರಟರು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಊರುಗಳನ್ನು ದಾಟುವಾಗ
ಆ ಊರಿನ ಜನರು ಅವನನ್ನು
ಗುರುತಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದು ತಿಳಿದಾಗ
ಅವನಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಈ ದಾರಿಯಿಂದ ಹೊರನಾಡಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಜನರು ಇವನು
ಹೊಲಿದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದದ್ದರಿಂದ ಈ
ಶಿಂಪಿಗನ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು.

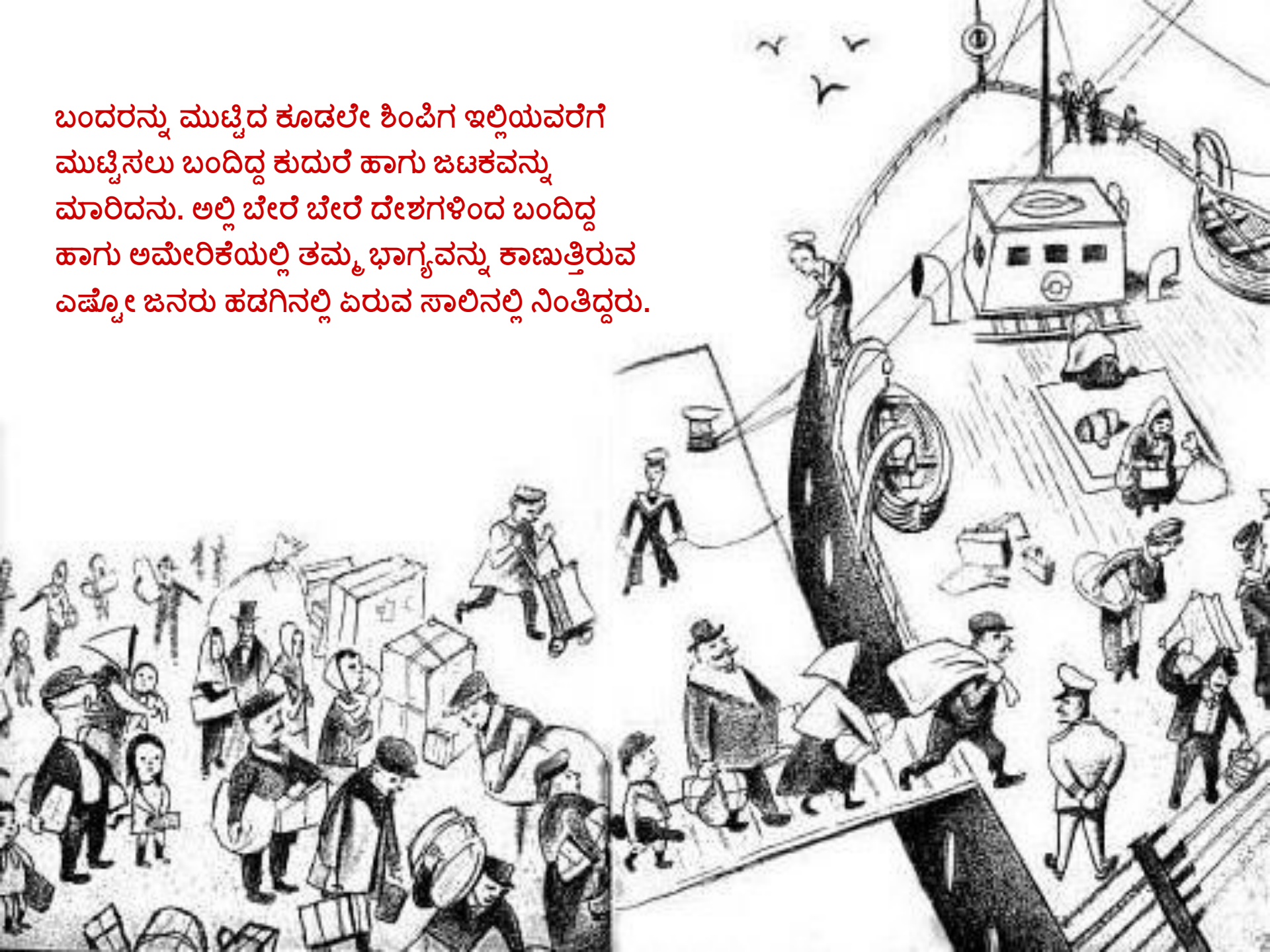
ಕುಳ್ಳ ಶಿಂಪಿಗ ಮತ್ತು ಅವನ
ಕುಟುಂಬದವರು...

....ಸಮೃದ್ಧಿಯ ಹೆದ್ದಾರಿಯ ಮೇಲಿಂದ
ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಬಂದರನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಶಿಂಪಿಗ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ
ಮುಟ್ಟಿಸಲು ಬಂದಿದ್ದ ಕುದುರೆ ಹಾಗು ಜಟಕವನ್ನು
ಮಾರಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದೇಶಗಳಿಂದ ಬಂದಿದ್ದ
ಹಾಗು ಅಮೇರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿರುವ
ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ಏರುವ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದರು.

ಕುಳ್ಳರು, ಬಡಕರು, ಕೊಬ್ಬಿದವರು, ಗಂಡಸರು,
ಹೆಂಗಳೆಯರು, ಮಕ್ಕಳು ಇವರೆಲ್ಲರು ದೊಡ್ಡ ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ
ಕುಳಿತು ಒಂದು ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ಹಾಗು ಹೊಸತಾದ ದೇಶ
ಕಟ್ಟಲು ಹೊರಟಿದ್ದರು.

ಪ್ರವಾಸಿಗರಲ್ಲಿ ಬಡಿಗರು, ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗರು, ಉಪ್ಪಾರರು,
ಒಕ್ಕಲಿಗರು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು, ಶಿಕ್ಷಕರು, ಶಿಂಪಿಗರು,
ಚರ್ಮಕಾರರು, ಕಟುಕರು ಮುಂತಾದ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ
ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವ ಬೇಸಾಯಗಾರರು ಇದ್ದರು.

ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ್‌ದಲ್ಲಿಯ ಬ್ಯಾಟರಿ ಪಾರ್ಕ್ -
ಈ ಮೊದಲು ಅದಕ್ಕೆ ಕ್ಯಾಸಲ್
ಗಾರ್ಡನ್ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು -
ಎಂಬ ರೇವು ದಂಡೆಯ ಮೇಲೆ
ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ತಮ್ಮ
ಗೆಲೆಯಂದಿರ ಸ್ವಾಗತಕ್ಕಾಗಿ ಸಾಕಷ್ಟು
ಜನ ನೆರೆದಿದ್ದರು.

ತಮ್ಮ ಸ್ವಾಗತಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ಹಲೆಯ ಗೆಲೆಯರು
ಬಂದಿದ್ದನ್ನು ಕಂಡು ಶಿಂಪಿಗನಿಗೆ
ಸಂತಸವಾಯಿತು.

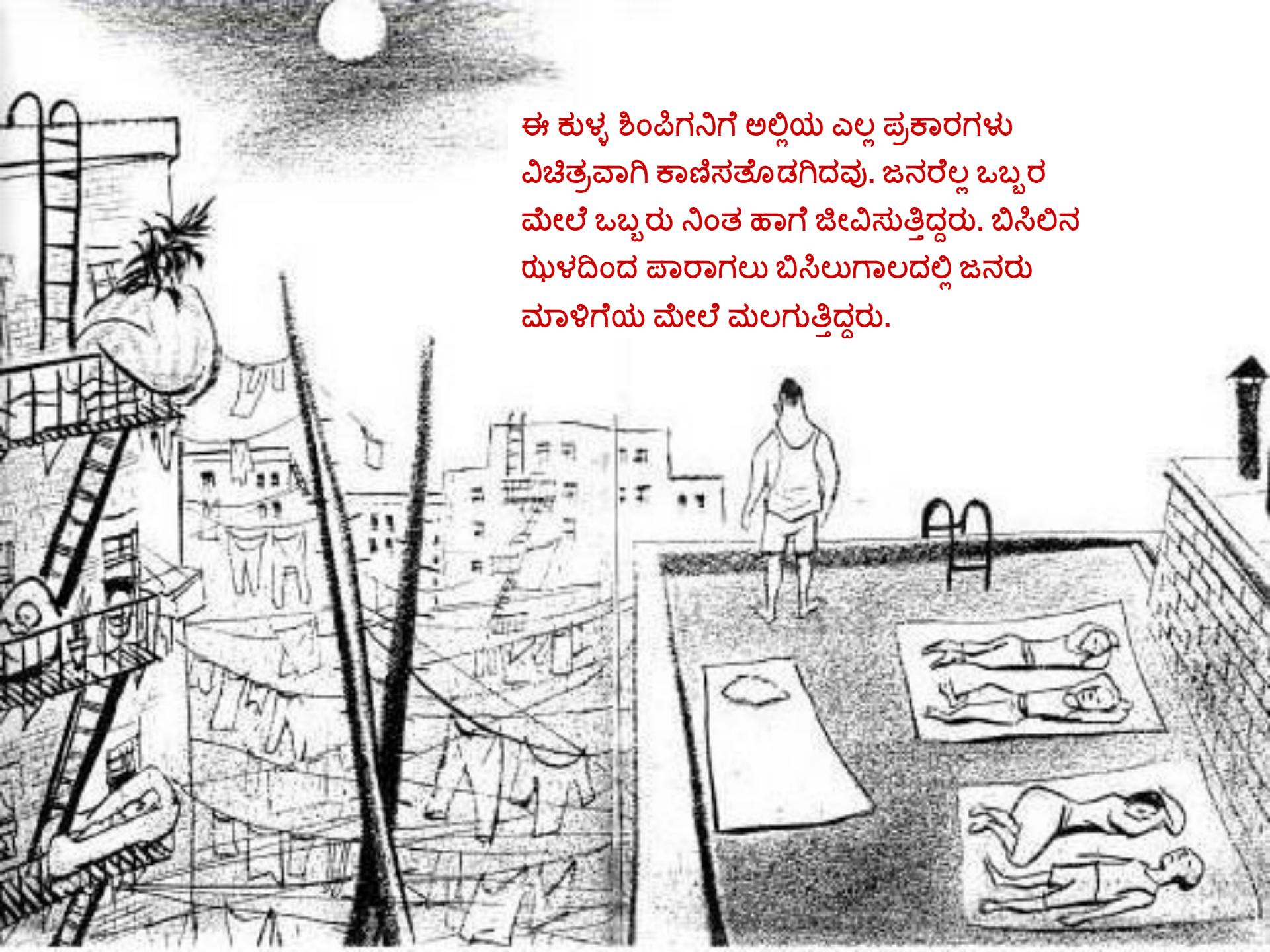

ಆತನ ಗೆಲೆಯರು ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನು ನ್ಯಾಯಾರ್ಕದ ಪೂರ್ವ
ಭಾಗದಲ್ಲಿಯ ಜನ ಜಂಗುಳಿ ಇರುವ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಫ್ಲಾಟಿಗೆ
ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ಈ ಕುಳ್ಳ ಶಿಂಪಿಗನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಕಾರಗಳು
ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸತೊಡಗಿದವು. ಜನರೆಲ್ಲ ಒಬ್ಬರ
ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬರು ನಿಂತ ಹಾಗೆ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಬಿಸಿಲಿನ
ಝಳದಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಬಿಸಿಲುಗಾಲದಲ್ಲಿ ಜನರು
ಮಾಳಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಶಿಂಪಿಗನ ಕುಟುಂಬ ಸರಿಯಾಗಿ ಮನೆಗೆಲಸಕ್ಕೆ
ಹೊಂದಿಕೊಂಡಾದ ಮೇಲೆ ಅವನ ಗೆಲೆಯನು ಅವನನ್ನು ಒಂದು
ಟೀಲರಿಂಗ ಶಾಪಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಏಷೋ
ಗಂಡಸರು ಬಟ್ಟೆ ಹೊಲಿಯುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.
ಇವನನ್ನು ಕೂಡ ಗಂಡಸರ ಬಟ್ಟೆ ಹೊಲೆಯಲು ಯಂತ್ರದ
ಮುಂದೆ ಕೂಡಿಸಲಾಯಿತು. ಹಾಗು ಅಂಗಿಯ ತೋಳುಗಳನ್ನು
ಹೊಲಿಯುವ ಕೆಲಸ ಕೂಡಲಾಯಿತು. ರೇಸಿನಲ್ಲಿ ಓಡುವ
ಕುದುರೆಗಳಂತೆ ಅಲ್ಲಿ ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ಸಾಲಾಗಿ ಇಡಲಾಗಿತ್ತು.
ಈ ತೋಳುಗಳು ಯಾವ ಶರ್ಫಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತವೆ ಎಂಬುದು
ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

... ಮತ್ತು ಶಿಂಪಿಗರ ಇನ್ನೊಂದು ಗುಂಪಿಗೆ ಜ್ಯಾಕೆಟ್ಟುಗಳಿಗೆ
ಹೊಲೆಯಲು ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

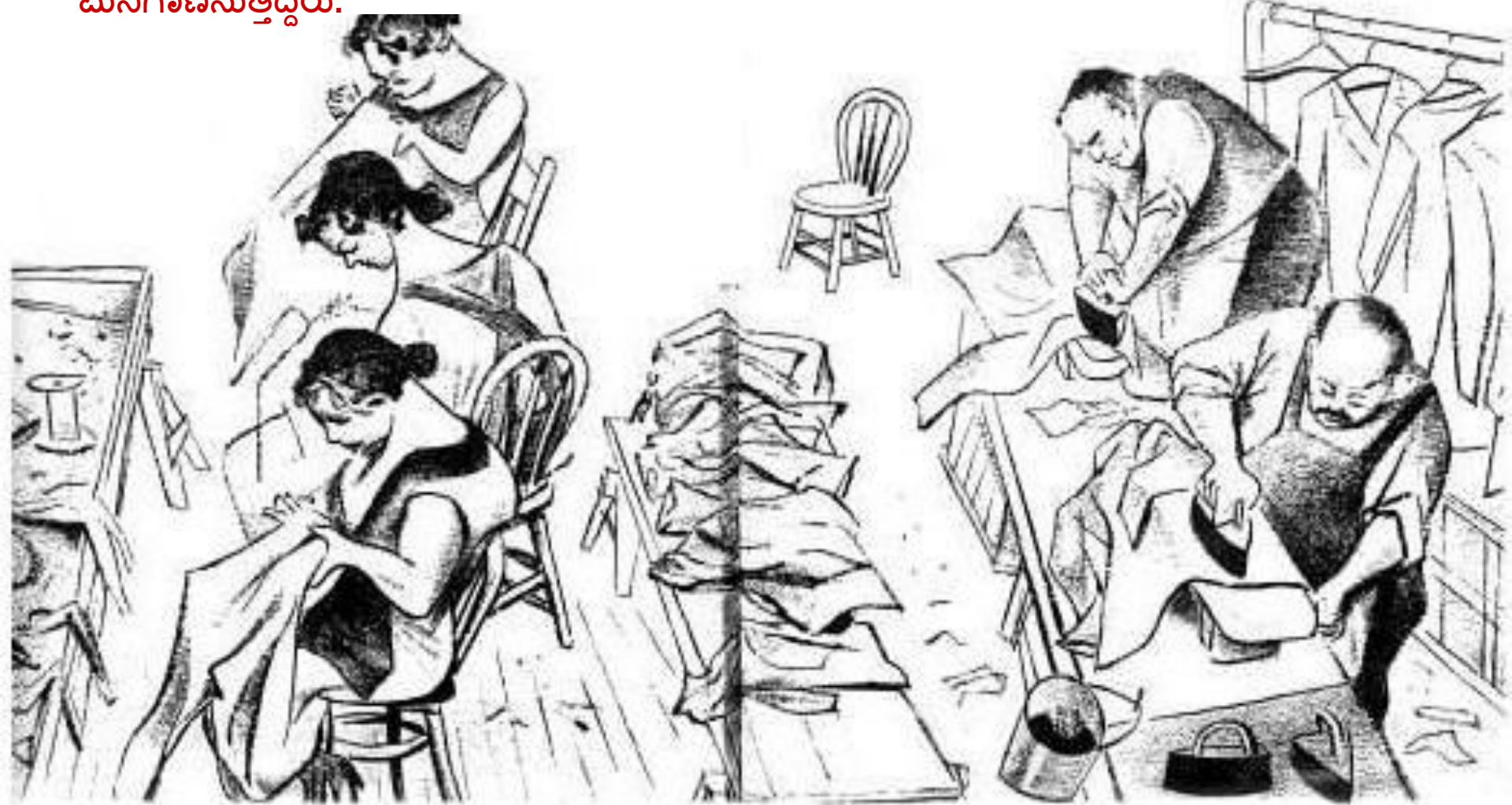
ಹೊಲಿದಿಟ್ಟ ಎಲ್ಲ ತೋಳುಗಳ ಗಂಟು
ಕಟ್ಟಿ ಇಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸಾಲಾಗಿ ಕುಳಿತ ಹೆಂಗಸರೆಲ್ಲ ಬಟ್ಟೆಗಳಿಗೆ
ಗುಂಡಿಗಳನ್ನು ಹಚ್ಚುವ ಕೆಲಸ
ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ಎಲ್ಲವು
ಸರಿಯಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು
ಮನಗಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಈ ಹೊಲೆದ ಬಟ್ಟೆಗಳಿಗೆ ಇನ್ನಿ ಹಾಕಿ
ಮಾರಲಿಕ್ಕೇಂದು ನ್ಯಾಯಾರ್ಥದಲ್ಲಿಯ
ಅಂಗಡಿಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

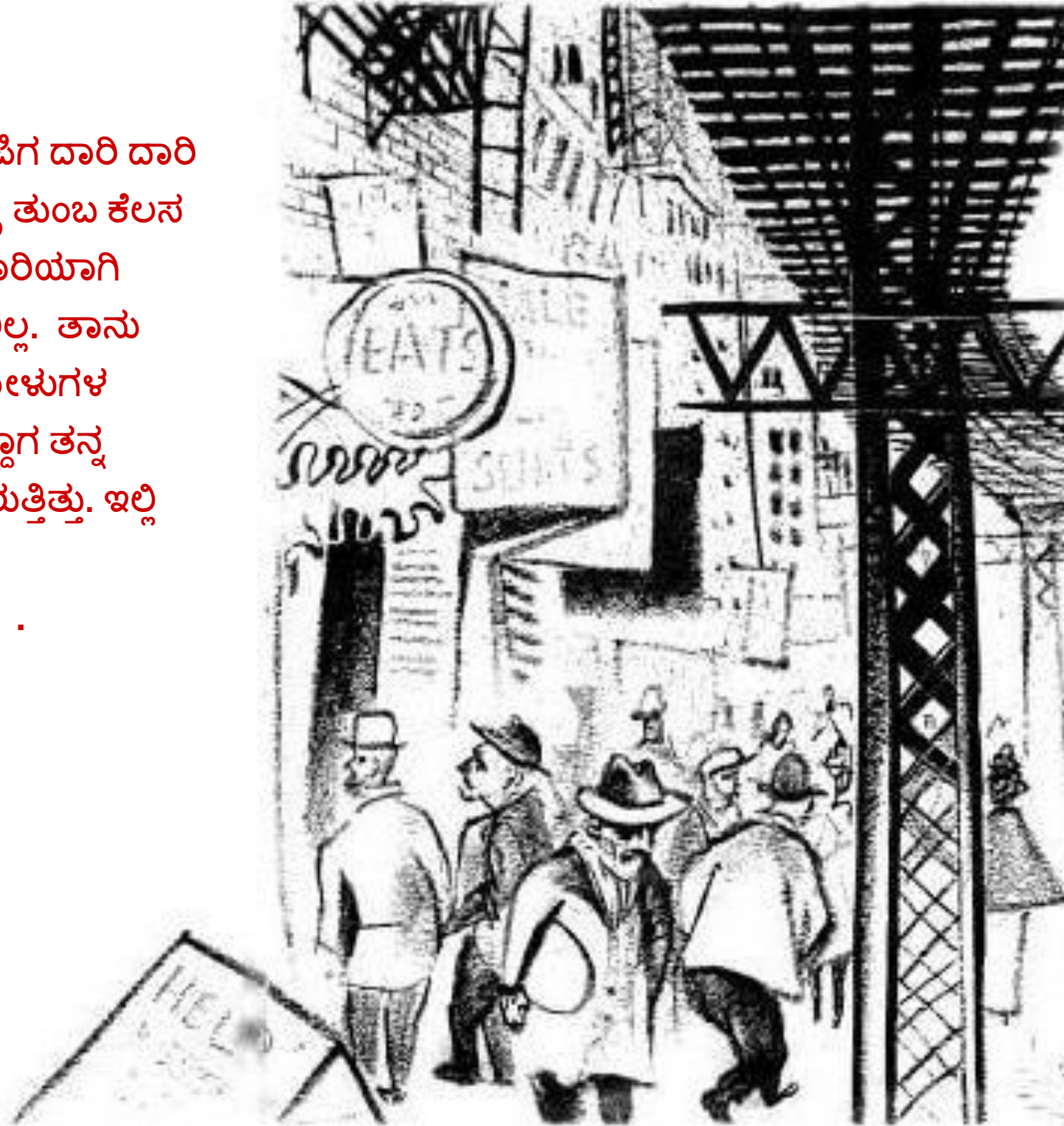

ಶಿಂಪಿಗನು ಸಾಕಷ್ಟು ದಣಿದು ಕೆಲ ತಿಂಗಳಾದ ಮೇಲೆ
ತೋಳುಗಳನ್ನು ಹೊಲಿಯುವ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿದನು.
ಹಬ್ಬದ ದಿನಗಳೆಂದು ಅಂಗಡಿಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಲಾಯಿತು.
ಮುಂದಿನ ಆಡ್ಡರು ಬರುವವರೆಗೆ ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಎನೂ
ಕೆಲಸವಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳು.

ಕೆಲಸವನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಶಿಂಪಿಗ ದಾರಿ ದಾರಿ
ಅಲೆದಾಡತೊಡಗಿದನು. ಕೈ ತುಂಬ ಕೆಲಸ
ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವನಿಗೆ ಸೋಮಾರಿಯಾಗಿ
ಕೂಡುವದು ಸರಿ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾನು
ಹೊಲೆದಿಟ್ಟ ಸಾವಿರಾರು ತೋಳುಗಳ
ನೆನಪಾಯಿತು. ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ತನ್ನ
ಕೆಲಸದ ಬಗ್ಗೆ ಅಭಿಮಾನವಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಇಲ್ಲಿ
ಹಾಗಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ತೋಳುಗಳು
ಬೇರೆಯವರದಾಗಿ ಕಂಡವು. .

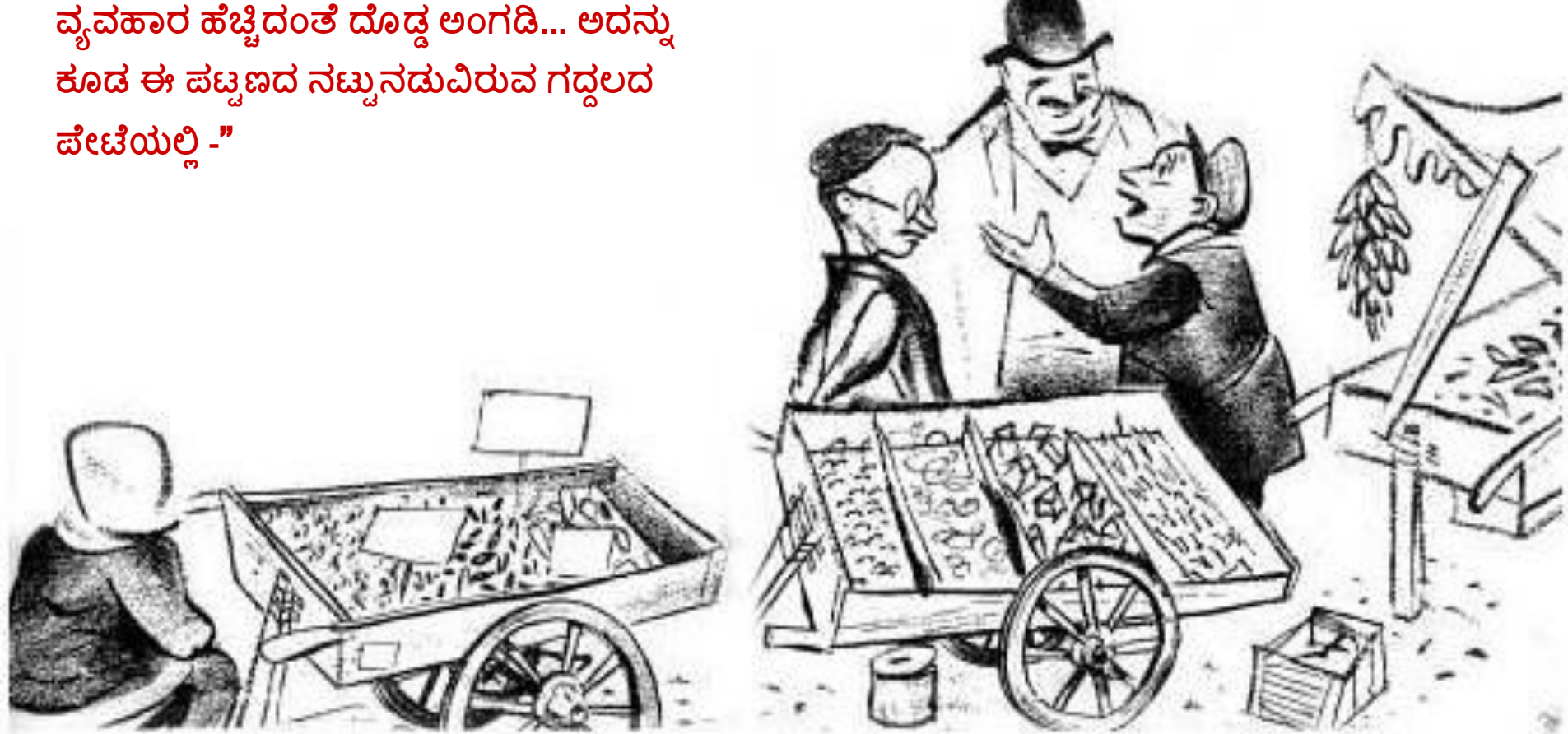
ಪತ್ರ ಬರೆದು ಅಮೇರಿಕೆಗೆ ಬರಲು ಹೇಳಿದ
ಗೆಳೆಯನಿಗೆ ಭಟ್ಟಿಯಾಗಲು ಶಿಂಪಿಗ
ಹೋದನು. “ನಿನ್ನ ಪತ್ರದಲ್ಲಿಯ
ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯ ದೇಶ ಎಲ್ಲಿದೆ?” ಎಂದು
ಬಿರುಸಾಗಿ ಕೇಳಿದನು.

“ಅದು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆ. ನಿನ್ನ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲು
ಇದೆ. ಅವರವರ ಆಸೆ ಹಾಗು ಕ್ಷಮತೆಯಂತೆ
ಆ ಕನಸು ನನಸಾಗುವದು. ನನ್ನ ಜತೆ ನೀನಿಗ
ಬಂದರೆ ನೆರೆಹೊರೆಯಲ್ಲಿ ಏನೇನು ನಡೆದಿದೆ
ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸುವೆ. ಆಗಲೆ ನಿನಗೆ
ನನ್ನ ಪತ್ರದ ಅರ್ಥ ತಿಳಿಯುವದು.” ಗೆಳೆಯನ
ಉತ್ತರ.

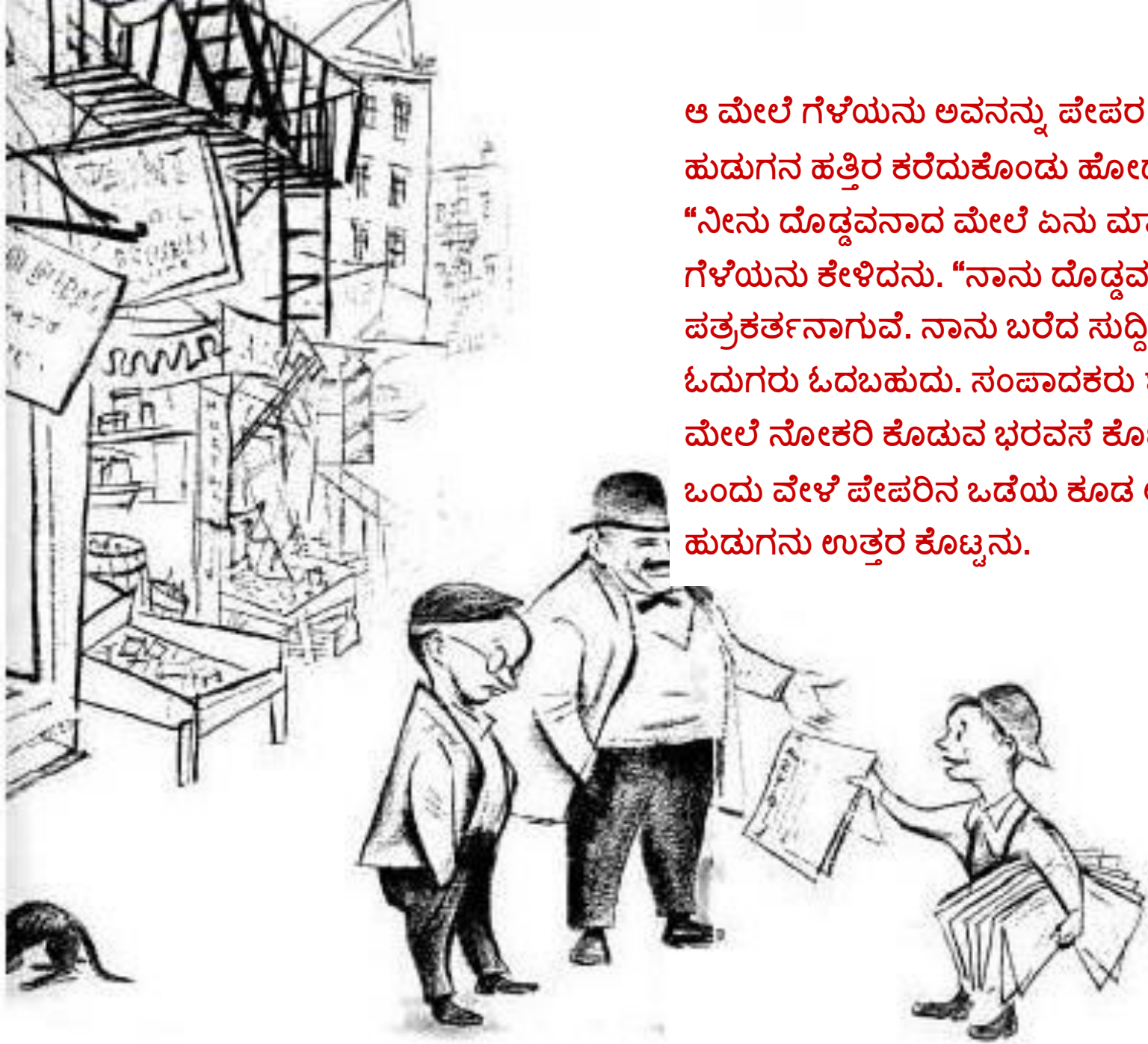

ಆ ಗೆಲೆಯನು ಅವನನ್ನು ಕೈಗಾಡಿಯವನ ಹತ್ತಿರ
ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಕೂಲಿಗಲಿಸ
ಮಾಡುವವನಿಗೆ “ ನಿನ್ನ ಹಿರಿಯಾಸೆ ಏನು ?”
ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. “ಮೊದಲಿಗೆ ನಾನೊಂದು
ಚಿಕ್ಕ ಅಂಗಡಿಯನ್ನು ತೆರೆಯುವೆ. ಆ ಅಂಗಡಿಯ
ವ್ಯವಹಾರ ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆ ದೊಡ್ಡ ಅಂಗಡಿ... ಅದನ್ನು
ಕೂಡ ಈ ಪಟ್ಟಣದ ನಟ್ಟುನಡುವಿರುವ ಗದ್ದಲದ
ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ -”

ಅಂಗಡಿಯು ಬೆಲೆಯುತ್ತ
ಹೋದಂತೆ ಕೆಲ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ
ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್
ಸ್ಟೋರ್ ತೆರೆಯುವೆ.”

ಆ ಮೇಲೆ ಗೆಲೆಯನು ಅವನನ್ನು ಪೇಪರ ಮಾರುವ
ಹುಡುಗನ ಹತ್ತಿರ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು.
“ನೀನು ದೊಡ್ಡವನಾದ ಮೇಲೆ ಏನು ಮಾಡುವಿ?”
ಗೆಲೆಯನು ಕೇಳಿದನು. “ನಾನು ದೊಡ್ಡವನಾದ ಮೇಲೆ
ಪತ್ರಕರ್ತನಾಗುವೆ. ನಾನು ಬರೆದ ಸುದ್ದಿಗಳನ್ನು
ಓದುಗರು ಓದಬಹುದು. ಸಂಪಾದಕರು ಶಾಲೆ ಮುಗಿದ
ಮೇಲೆ ನೋಕರಿ ಕೊಡುವ ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.
ಒಂದು ವೇಳೆ ಪೇಪರಿನ ಒಡೆಯ ಕೂಡ ಆಗಬಹುದು.”
ಹುಡುಗನು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು.

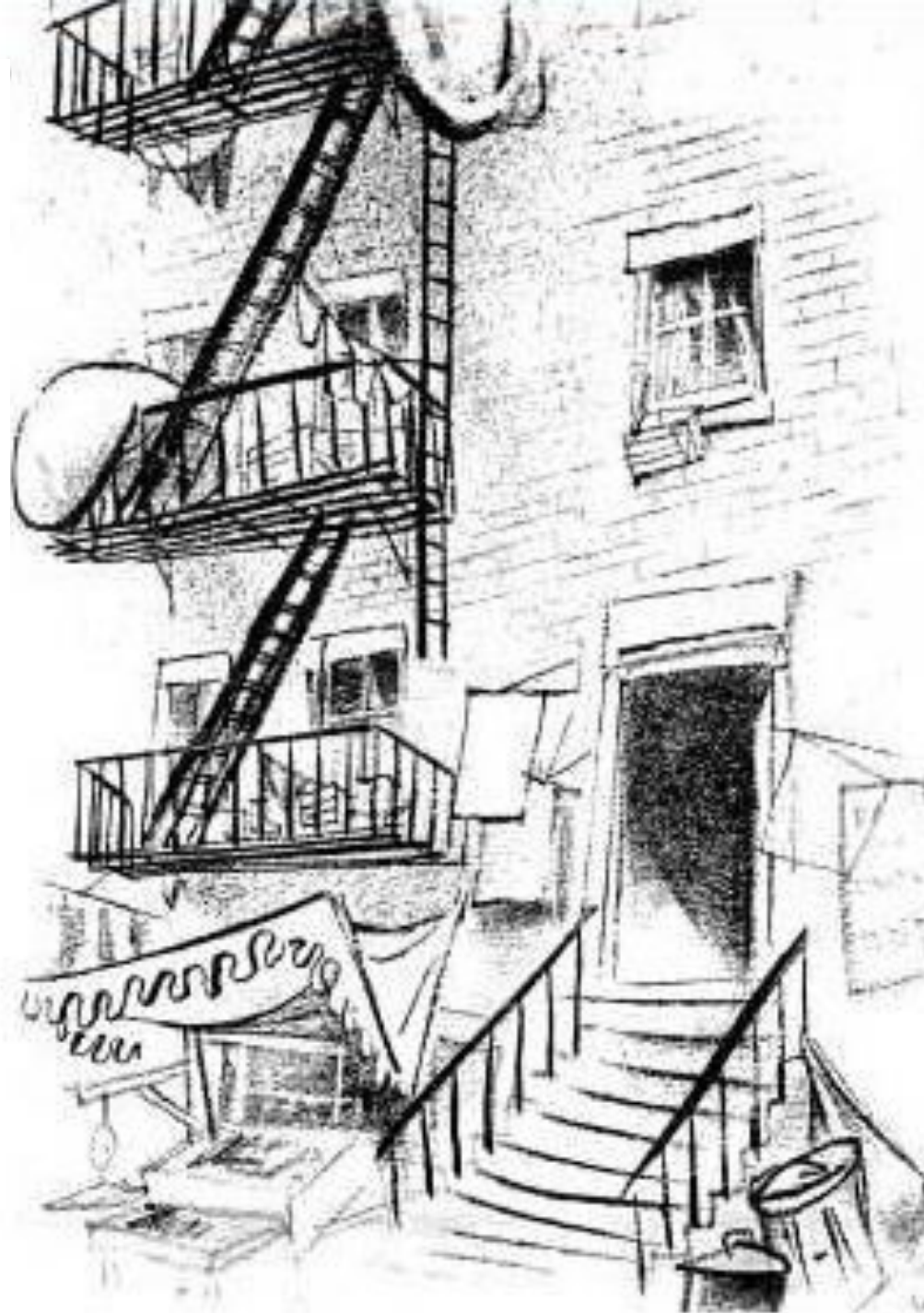

“ಆ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿಯ ಹಾಡುತ್ತ ಕೆಲಸ
ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ವೇಟರನನ್ನು ನೋಡು.
ಆತನೇ ಆ ಹಾಡನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ. ಒಂದು
ದಿನ ಆತ ಅಮೇರಿಕೆಯಲ್ಲಿಯ ದೊಡ್ಡ
ಸಂಗೀತಕಾರನಾಗಬಹುದು. ಆ
ಬಡಕಲು ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ನೋಡು.
ಅವನಿಗೆ ಈ ನಗರವನ್ನು
ಸುಧಾರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಒಂದು ದಿನ ಆತ
ನಗರದ ಮೇಯರ ಆಗಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿ
ಯಾರನ್ನು ಕೇಳು. ಎಲ್ಲರು ಹಿರಿದಾಸೆ
ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವ ಜನರೆಲ್ಲ
ತಮ್ಮ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಉಜ್ವಲ-ಗೊಳಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ,
ತಮ್ಮ ಕನಸುಗಳನ್ನು ನನಸು ಮಾಡಲು ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ
ಬರುತ್ತಾರೆ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಉಚ್ಚಾರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿದೆ.
ನೀವು ಇತರರಿಗಿಂತ ಬೇರೆ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು
ಅಳುಕಿಲ್ಲದೆ ವ್ಯಕ್ತ ಮಾಡಬಹುದು. ಧರ್ಮ ಇಲ್ಲವೆ
ವಂಶ ಎಂದು ಭೇದ ಮಾಡದೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮವಾದ
ಸಂಧಿಯನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡುವ ದೇಶವಿದು. ಇಲ್ಲಿಯ
ಚುನಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪ ಮಾಡಲಾರರು.
ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಇದು ಒಂದು ಮಹಾನ ದೇಶವಾಗಿದೆ.

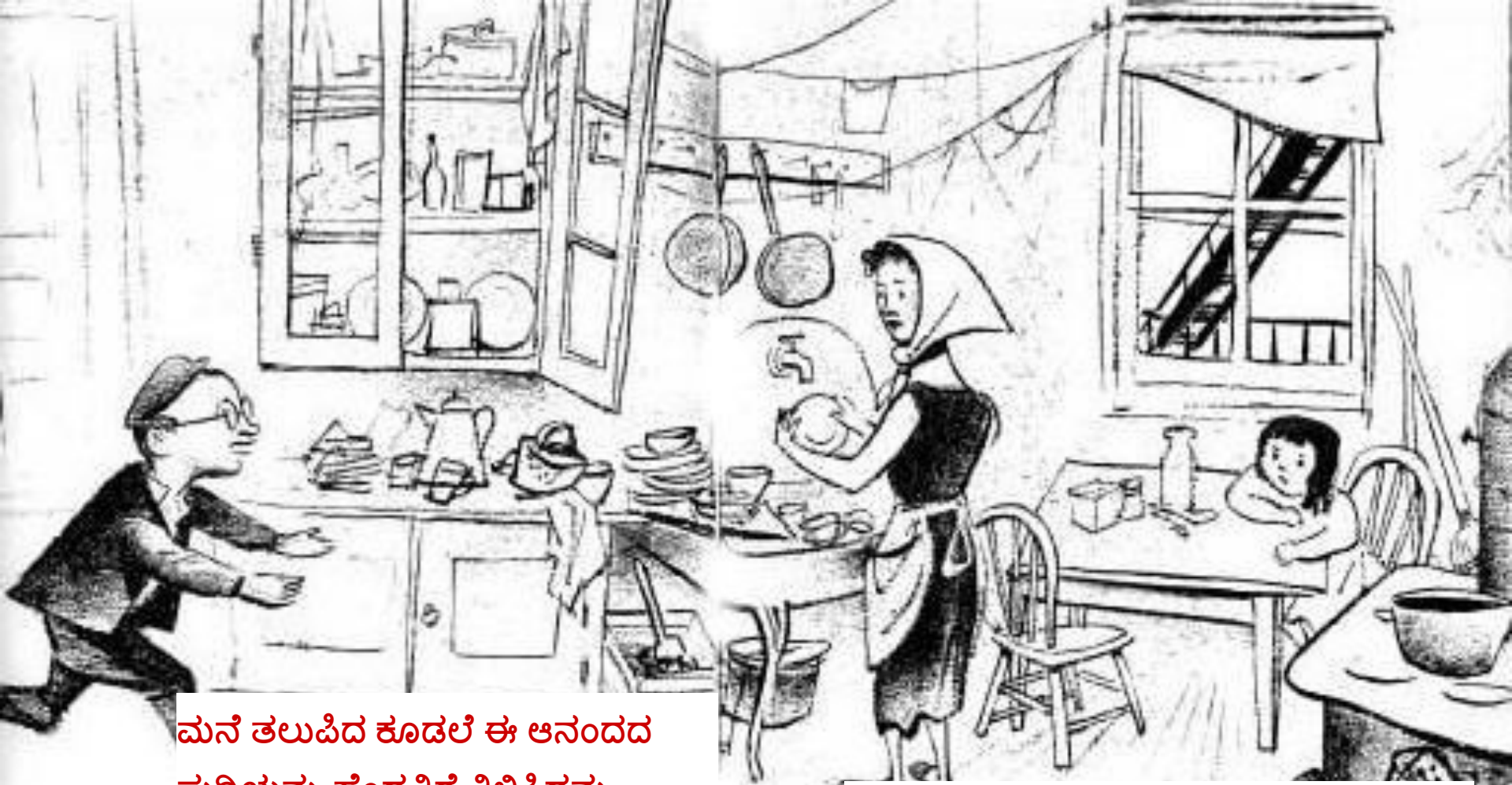

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಕಂಡು ಮತ್ತು ತಿಳಿದು ಶಿಂಪಿಗ ಮನೆಗೆ
ತೆರಳಿದನು. ಮೆಟ್ಟಲು ಹತ್ತುವಾಗ
ನೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿಯ ಮಹಿಳೆ ಸಂಗೀತದ
ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಎರಡು ತಿರೀಟುಗಳನ್ನು ಅವನಿಗೆ
ಕೊಟ್ಟಳು. ಏಕೆಂದರೆ ಅವಳ ಮಗ ಆ
ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವವನಿದ್ದನು.

“ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಭಾಗ ವಹಿಸುವ ಮಗುವಿಗಾಗಿ
ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆ ಹಾಗೂ ಸೂಟನ್ನು ಹೊಲಿದು
ಕೊಡುವಿರಾ?” ಎಂದು ಅವಳು ಕೇಳಿಕೊಂಡಳು.

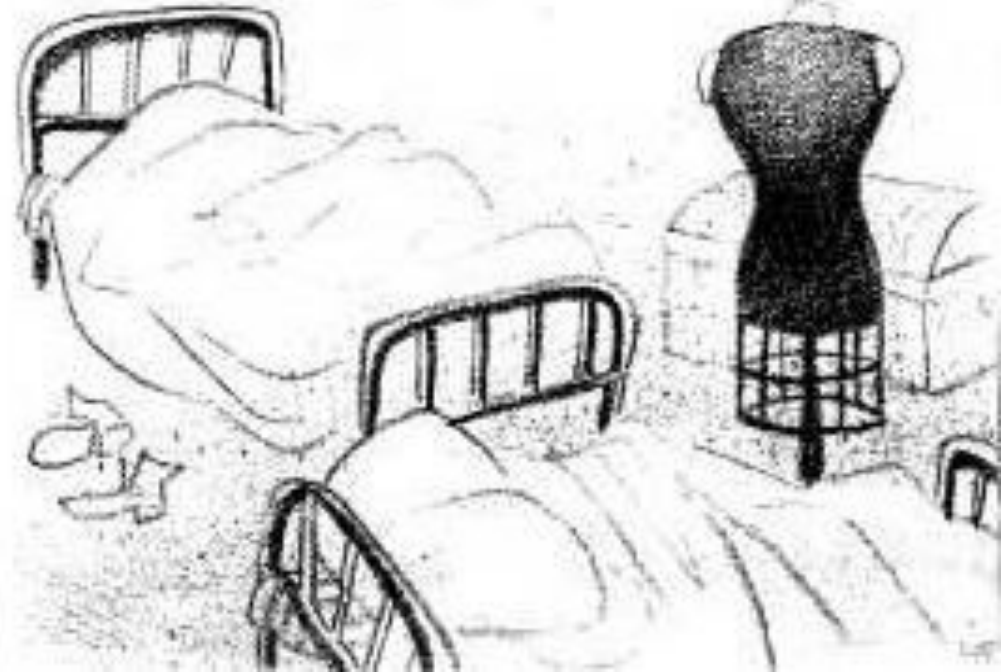

ಮನೆ ತಲುಪಿದ ಕೂಡಲೆ ಈ ಆನಂದದ
ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಹೆಂಡತಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು.
ನಾವು ಪಿಟೀಲಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ
ಹೋಗುವ. ಅದಕ್ಕೂ ಮುನ್ನ ಆ
ಹುಡುಗನಿಗಾಗಿ ಬಟ್ಟೆ ಹೊಲಿಯುವೆ. ಎಂದು
ತಿಳಿಸಿದನು.

ನೆರೆಮನೆಯ ಮಹಿಳೆಗಾಗಿ ಬಟ್ಟೆ ಹಾಗು
ಮಗುವಿಗಾಗಿ ಸೂಟು ಹೊಲಿಯುವ ಆಡಳಿತ
ಅವನಿಗೆ ದೊರೆಯಿತು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ
ಅಮೇರಿಕೆಯ ಶೋಧವಾಯಿತು.

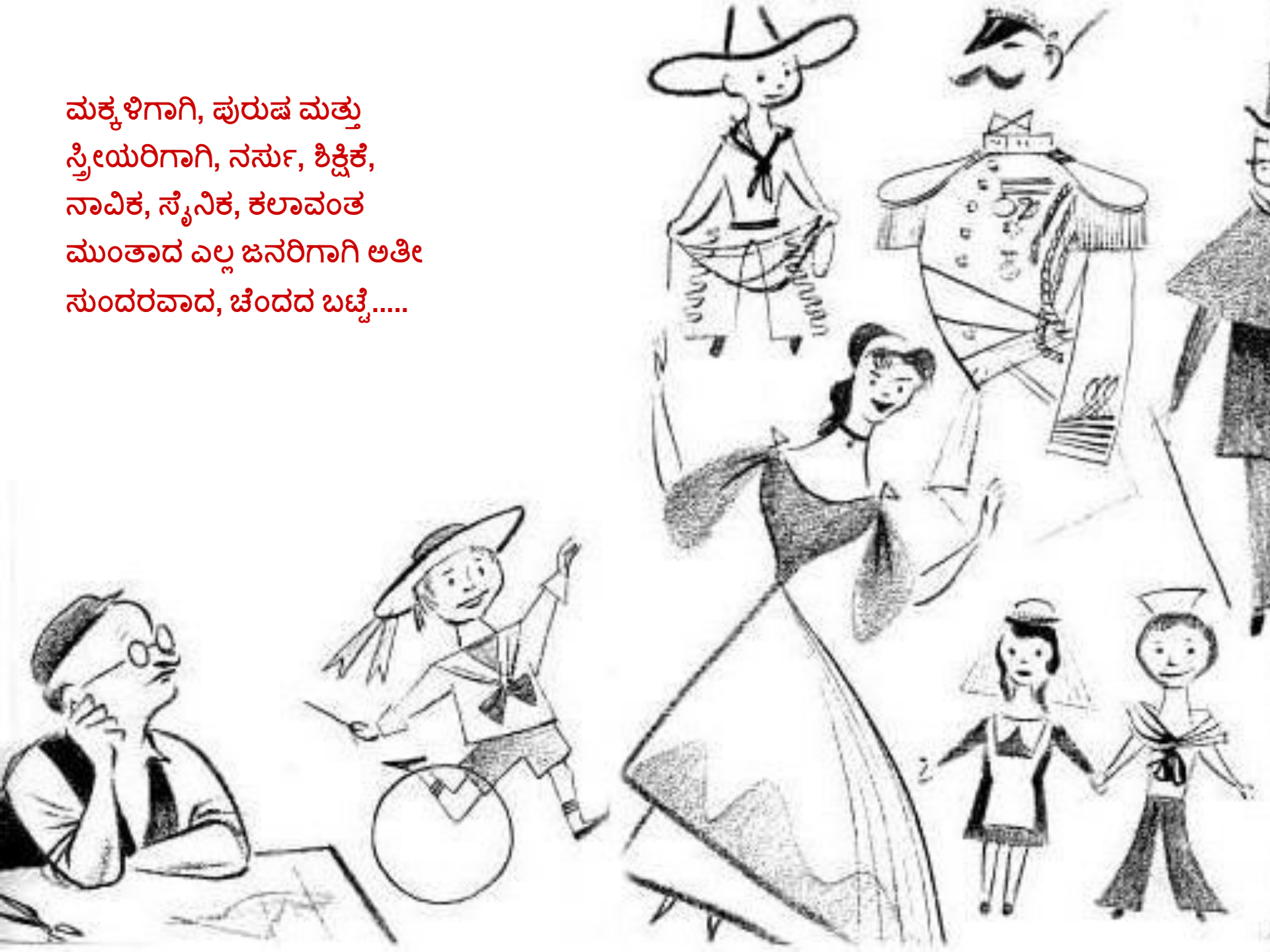

ಇದೇ ಚಿಕ್ಕ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತ
ಬಟ್ಟೆಯ ಹೊಸ ಹೊಸ ನಮೂನೆಗಳನ್ನು ಆತ
ಶೋಧಿಸುವವನಿದ್ದನು. ಭವಿಷ್ಯತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು
ದಿನ ಫಿಫ್ ಅವೆನ್ನೂದಲ್ಲಿ ಅವನ ಬಟ್ಟೆಗಳ
ದೊಡ್ಡ ಅಂಗಡಿ ಇರುವದು. ಜನರಿಗಾಗಿ -
ಅಮೇರಿಕೆಯ ಜನರಿಗಾಗಿ - ದಿಝಾಯಿನ
ಮಾಡಿದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಆತ
ಹೊಲಿಯುವವನಿದ್ದನು.

ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ, ಪುರುಷ ಮತ್ತು
ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗಾಗಿ, ನರ್ಸು, ಶಿಕ್ಷಕೆ,
ನಾವಿಕ, ಸೈನಿಕ, ಕಲಾವಂತ
ಮುಂತಾದ ಎಲ್ಲ ಜನರಿಗಾಗಿ ಅತೀ
ಸುಂದರವಾದ, ಚೆಂದದ ಬಟ್ಟೆ.....

ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ
ಮಾಡುವವರಿಗಾಗಿ...ಹಾಗು ...

ನಗರದ ಎಲ್ಲ ಭಾಗಗಳಿಂದ ಜನ
ಇವನನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ....

... ಬರುವರು....

ವಿಲಿಯಮ್ ವಿಕ್ಟರ್ ಗ್ರಾಪರ (1897-1977) ಈತ ಮಹಾನ ಚಿತ್ರಕಾರ, ವ್ಯಂಗಚಿತ್ರಕಾರ, ಲಿಥೋಗ್ರಾಫರ, ಮತ್ತು ನಿಸರ್ಗ ಪ್ರೇಮಿ ಯಾಗಿದ್ದನು.

ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ್‌ದ ಬಡವರಿರುವ ಓಣಿಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿದ್ದನು. ಅವನ ತಾಯಿ ಬಟ್ಟೆ ಹೊಲಿದುಉಪಜೀವಿಕೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ತಂದೆಗೆ ಎಂಟು ಭಾಷೆಗಳು ಬರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಆತ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಅಮೇರಿಕೆಯ ಅರ್ಥವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಬಲಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಆ ಕುಟುಂಬವಾಗಿತ್ತು.

ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೇ ಇವನಿಗೆ ಚಿತ್ರ ತೆಗೆಯುವ ಹುಚ್ಚು. ಚಿತ್ರಕಲೆಯ ಮುಂದಿನ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ ದೊರೆಯಿತು. ಅದು ಸಾಲದ್ದರಿಂದ ಮನೆಗೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇವನ ಚಿತ್ರಕಲೆಯಲ್ಲಿಯ ಜಾಣತನ ಕಂಡು ಫಾಷನ - ಅಪ್ಪಾಯಡ ಆರ್ಟ್‌ನ ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ್ ಸ್ಕೂಲು ಅವನಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿತು. ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ್ ಟ್ರಿಬ್ಯೂನ ಎಂಬ ಪತ್ರಿಕೆಗಾಗಿ ಈತ ಕೆಲಸ ಮಾಡತೊಡಗಿದನು.

ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯ ಎಡ ಚಳುವಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಎಷ್ಟೋ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗಾಗಿ ಆತ ಚಿತ್ರ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಯುದ್ಧದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ fascismದ ವಿರೋಧ ಮಾಡುವವರ ಮುಂದಾಳಾಗಿದ್ದನು.